

ART

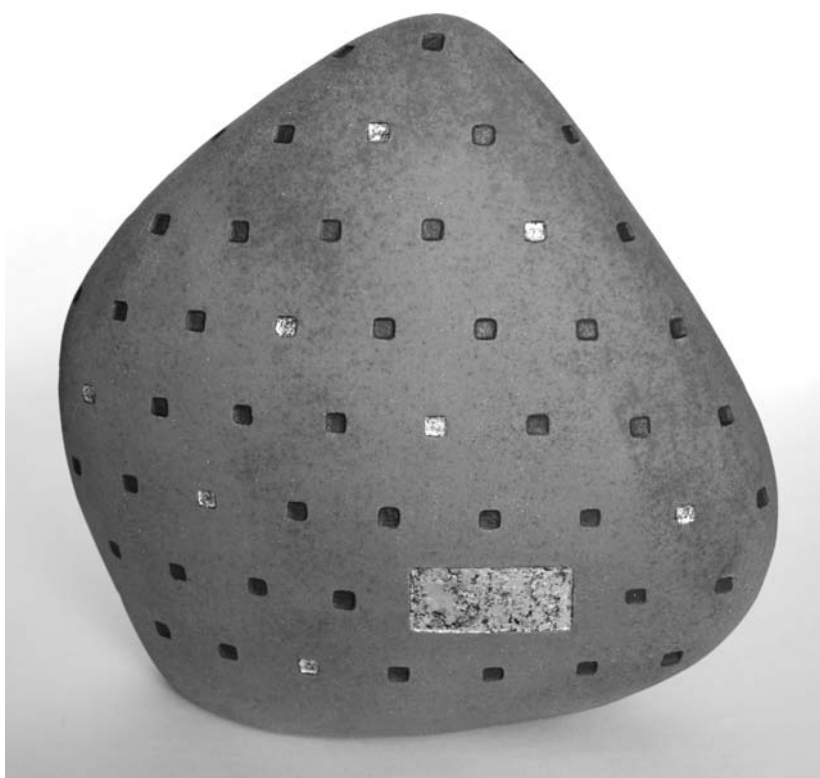
Les ceràmiques de Maria Romaní

TEXT: MILA TORRES

Sèrie *Arquitectures*

Maria Romaní va néixer a Sabadell el 1960. Va entrar en contacte amb el món de la ceràmica l'any 1986 assistint a l'Escola de Ceràmica de La Bisbal. A partir d'aquest moment queda captivada pel món de l'argila i no deixa d'assistir a cursos amb el seu afany de conèixer més i de manera contínua aquest món artístic, a la vegada que ella va introduint-se i fent les seves pròpies creacions. Malgrat això, són diverses les circumstàncies que li impedeixen dedicar-se plenament a aquesta tasca i no és fins fa uns anys que la vida li ha permès el poder-ho realitzar. Així, l'any 2005 va participar en una exposició col·lectiva a la Sala d'Exposicions de l'ajuntament de Castellbisbal, i a partir d'aquell moment no ha deixat d'intervenir en diferents mostres. Fins arribar a aquest any 2009 en què ha vist fet realitat el seu somni de poder mostrar la seva obra i ho ha fet no tan sols en col·lectives (com ja feia) d'aquí Catalunya i de l'estranger, en concret a Roma, sinó que ha fet la seva primera exposició individual a Sabadell, la seva terra i a una sala que a ella li feia molta il·lusió per tractar-se d'un lloc idoni pels ceramistes: Espai F.O.C. (Forns i Obrador de Ceràmica segle XVIII) de Cal Ventura. L'exposició, només passar les escales de la sala, causa una molt bona impressió visual, per la disposició de les obres, podríem dir col·locades per temàtiques o com la mateixa artista escriu en el targetó d'invitació a la mostra, agrupades per sèries. A la dreta es troben les "petites arquitectures de fang" amb les quals Romaní "juga a ser arquitecte" i que en els dos cursos que està participant com a artista convidada en el pla de Formació del Professorat "Els artistes a les escoles", els alumnes han tingut a bé denominar "les casetes de la Romaní", a través de les quals s'ha desenvolupat tot un projecte interdisciplinari. A l'esquerra de la sala es troben les "ceràmiques-joia (...) reflex dels moltíssims contrastos que marquen les nostres vides" tal i com deixa escrit Maria Romaní.

>

Sèrie Ceràmiques-joia

Les dues sèries presenten uns bons acabats per tots els angles i cantons, la simetria és justa, fins i tot, en aquelles peces de formes atípiques en les quals l'equilibri és indispensable.

A part d'aquestes dues grans sèries no es poden oblidar els quadres en els quals des d'una vista aèria presenta camins diferents creats gràcies a les diverses textures amb què treballa. Són els seus camins? Són els que podem seguir tots?

I, finalment, l'obra conceptual instal·lada al fons de la sala i que amb un interrogant com a fitxa tècnica ens convida a pensar i reflexionar sobre el nostre món. Perquè l'artista no es conforma amb la bellesa que crea, sinó que vol també ser crítica amb la societat i comunicar-ho des del seu art.

Totes les creacions no tan sols mostren un treball enriquidor, unes peces ben fetes, treballades amb cura, sinó que totes elles conviden a l'espectador a la reflexió. Perquè dins del seu tarannà conceptual, Maria vol que "malgrat" les seves ceràmiques siguin objectes físics han de tenir un concepte, una idea que les compon i li atorga una vida diferent i especial.

Romani és una gran treballadora, les ceràmiques surten després d'un treball d'observació, de taller, que fa que tot estigui pensat. És molt severa amb el seu treball i rebutja totes aquelles peces que ella no accepta. El resultat és, per tant, impecable.

Sèrie Camins